

מסורת הש"ס

א) נדרים ב' ע"ש ונע"ק.
ב) ויקרא כו, ג) נ"ל
חמשים נטירה וחמשים וע'
א"ת, ד) ע"י סנהדרין כה-.

הגהות הב"ח

(ב) וְגַם אֵלֶּה חֵיטְיֵי הַנָּחֳשׁ
 (א) חֵטְא: לִשְׁמֹר; (ב) שָׁמַר: דָּרַשׁ
 (גִּדְּק) קִדְּשׁ; (ד) מִשְׁכָּן: דִּיבֵּן
 שְׂמִיעָה יְהוָה יִקְרָא לְנִסִּית
 מִלֵּיל יִנְתֵּן שְׂמִיעָה מִחֶמֶן;
 (ב) בִּאֵד: מִלֵּחַ מִתְּרַם הוּא
 עֲשִׂינּוּ בְּמִחְמָה; (ד) דִּהָ
 חִשְׁבֹּת מִיָּד יִשְׂרָאֵל;
 (א) מִתְּרַם דְּרִיבֵּהּ נִסָּן;
 (ב) דִּהָ: יִשְׂרָאֵל; (ג) יִשְׂרָאֵל:
 בְּדִפְרִי: מִיָּד; (ד) דִּהָ:
 חֵטְא יִנְתֵּנוּ יְהוָה בְּמִחְמָה
 שְׂמִיעָה דְּרִיבֵּהּ מִתְּרַם
 וְאַחֲרָיִה: מִלֵּחְמֵהּ יִשְׂרָאֵל;
 מִתְּרַמְקָר שְׂמִיעָה דְּרִיבֵּהּ
 לִבְרִית: מִתְּרַמְקָר בְּשִׁיעָה
 דְּרִיבֵּהּ מִתְּרַמְקָר
 דְּסִבּוּר: דְּרִיבֵּהּ וְהִדְרָא:
 (ו) דִּהָ: שְׂמִיעָה אֲזַל מִחֶמֶן
 וְגַם לְנִשְׁכֵּי מִשְׁכָּן מִתְּרַם
 דְּרִיבֵּהּ קִדְּשׁ אֲזַל אֶת
 מִחְמָה לְקַל חֵטְא דְּרִיבֵּהּ
 שְׂמִיעָה וְכִי שְׂמִיעָה בְּרִיבֵּהּ
 דִּלְאָל דְּרִיבֵּהּ מִתְּרַמְקָר
 דְּבִרְעֻתָא דְּרִיבֵּהּ חֵטְא
 בְּדִלְקָן אֲזַל מִתְּרַם
 מִתְּרַמְקָר: (ב) דִּהָ:
 וְשְׂמִיעָה יְהוָה שְׂמִיעָה וְהָא
 דְּסִיבֵּהּ מִתְּרַם שְׂמִיעָה
 וְהִדְרָא לְקַל חֵטְא דְּרִיבֵּהּ
 (ב) דִּהָ: וְלֵאמֹר חֵטְא יְהוָה
 לְבִרְעֻתָא:

הגהות מהר"ב

[illegible]

מוסף רש"י

מי שנדר ועבר על
בזיונו, דקאסיר בטעות
נדר ואחר כך כח לישאל
אין נדקקין לו, לפסח לו
במזבח (נדרים כ.).
תמורה, טען שהיה
במה ואמר רוצה אני
לעשות תמורת עולה,
ואמר הרי זו תמורת שלמים,
אז נמי דלית תמורה אחיה
מכה אלה הקדש בטעות
(ראמ"ה בשו"ת).

בית שמאי פרק חמישי נזיר

ואחד עשר שיהא מתקדש כשנעט שעבר עליהן נעשות וקורא לו
שעשירי ומדע שאינו מתקדש בשביל השבט מה אילו טעה והיה השבט
על השמימי ועל שנים עשר וסקרו במקרא מי יב בהקדשו כלום
אלא מה טעם מתקדשין תשיעי ואחד עשר שאזכור כתוב שקדש את
השעשירי קדש את מתקדשין ואחד עשר

ואת אחד עשר: גמ' ולא רבנן (ד) דתניא נזירותו אין נוקקין לה בהן איסור כימים וימי' אומר דיו ששליש נזירות מועטת אי ה' מרובה איבעית תימא תימא רבנן איבעית מרובה כה' נזירות מרובה כה' ואיבעית תימא רבנן שנוזר אלא אימא כה' לחכמים והתירוהו וכן נשמע לדבית הלל לה' במעות היו הקדש דלאו שפיר נזר תצא נמי אע"ג דאמרי ה' תמורה ה"מ היכא ה' אלא היכא דמיתעקר נמי תמורה: אמר שאלו קרא לתשיעי מעשר רב נחמן אמר רב חסדא ורבה בר ר' וכו' ש' בנותו אמר לידך דאמרת מעותות בית שמאי לבית הלל שאלו קרא לתשיעי ולאחד עשר עשירי ואישתקין בית הלל למעשר שכן אינו קדוש שימי בר אשי היינו פ' דק"ו הוא מה מעשר קדוש במעות הקדש כל שכן ולא היא דר' תל': מתני' ימי שנוזר את בהמתו ומצאחא שלא נגנבה בהמתו

במשפחה שזור יעשה בטוהרה דימי
 ואיסור אין עולין לו מן המזין: ^(א) וילשנה לאחריו: ^(ב) ויבי מניח בתוספתא: ^(ג)
 בטוהרות מיייר אבל בטוהרות מרובה אם נזר מאה יום חולל נזר
 וכללם דמ"ק נמי דהיינו רבנן בטוהרות מועטות קאמרי דיעובא א
 בטוהרות מרובה בין בטוהרות מועטות וקמיני משנה שמי. ^(ד) וי אר
 הלל. דכ היי דאמרי בית שמאי דהקדש בטעות הוי הקדש היי
 דאמרי בית שמאי דהקדש בטעות הוי הקדש קאמרי נמי דהיכא
 דבטעות שפירש שזר אוחז מירות חלה ותרעה עבדו הואיל דמיני
 תמורתא שפירש אכל אם הפירש חלה לנזק תמורתא עולה ואחור
 תמורתא דללו שפיר המיר וכל הוה תמורה: ^(ה) אמר מר אר
 בלל כוונתו. כטעמה וקרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי: ^(ו) אר
 דבמשפחה חלה מילתא בין בטעות בין בכונתו הוי קדוש: ואיסור
 למעשר לכן קדשו בטעות: ^(ז) דהוי הקדש: שכן אינו קדו
 דהקדש חתום בקדש איסור הטעות הקדש שכן עיקר משנה אר
 טעמוהו קאמר. אלא מילתא קממדי לכו הוי ש"מ דאית לכו לביה דעס
 וכוונתו והאי דלא אמרו להון הכי דא"כ יפה כח לנ"ש דקאמרי לכו מה
 דהאי ק"י לא מני למיחדר לכו ב"ש: ^(ח) דהקדש בדעפיה דמריה חלי.
 דבמשפחה חלי קדוש אפי' בטעות ולעולם אימנן לך מילתא מהדרי לכו
 וכוונתו וקאמרי לכו ממן: ^(ט) וכלל לביא אם בטעות. שפיר
 דהאי נגבה: ^(י) וכל לפני חסד לפחות ולו וזמיר אילי היי יודע שמיני
 וכוונתו וקאמרי לכו ממן: ^(יא) וכלל לביא אם בטעות. שפיר

לב.

ו א ב מ"י פ"ד מהל'
נזירות הל' [יג] יד נו
טו"ש י"ד ס" כח פטף
כ:
ז ג מ"י פ"ח מהלכות
נזירות הלכה א סמג
עשן ריב:
ח ד מ"י פ"ב מהלכות
נזירות הלכה ב:

נוסחת הריב"ן

[illegible]

הגהות התוספות

1. צ"ל דהא. 2. תיבות אלף
- דמחוס טעות לא כלום,
3. תיבות או שיהיה
- מחיקה. וצ"ל אין
- פוסתחין בטלה. 4. צ"ל
- לדעתא דרבי מי נדרת.

פי' הרא"ש

[illegible]

ומינה נילף דהקדש בטעות חל והא דשלשטן מקושרין היינו עממא
 דגדרר' ב' מתרא דכריות (דף ס:) מוכל מעשר בקר ואילן כל
 שהוא עשירי או שקרא שם עשירי חל על טעם שמיי או י"ב לא דאין
 המעשר מקדש אלא הסמוך לו ומיחו אוז זה טעם העיקר ב"ש
 שפיר דחויס ראי' א"ז אלא עממא

דב"ש כדמפרש גמרא דיש לומר
דלפינן מתמורה: אמרו דין
לא השבט קדשו. כלומר אין מתקדשות
על ידי טעות (שפיחין) השבט וקורא
עליה שם מנשר דמהי אם היית
השבט על השמיני או על השנים
עשר לא עשה כלום אלא דמסו
טעות לא כלום? אלא גזירת הכתוב
היא ולא מסו טעות דלא אלו
מקדש אלא הסמוך לו וגזירת הכתוב
היא ואין ללמוד משם לשאר הקדש:
כ"י שנדר בנייר והלך להביא
בחתמו. פירוש לקרננותיו ומלא
שנגנבה בהתמו וכל לחסם לשלול על
ניזותו על ידי חרטה זו שאמר אילו
הייתי יודע שגנבה עמדה ליגנב
לא הייתי נודר שאין לי במה לקנות
הקדש את הארס אם עד שלא נגנבה
הבהמה נדר בנייר א"כ ש"ס
נגנבה לא יתירו החכם ע"י חרטה
וז לומר לו אילו היית יודע שסוף
בהמתך ליגנב מי קיבל נודר שזהו
נולד שנגנבה אחר קבלת הנדר ותכן
גנדרים (דף קמ.) ח' [אן] חסד
[משאיו כ'] וכן יהא דחורבן בהמ"ק
בסמך דהו ידע וחס מתאמר וחס
דמחשבתו ככל דוכתי פסח י' אחר
ליה אדעת מה שגנדי ואמאי וחס
נולד הוא שחרי לא היה בשעת נדר
אזוהי פסח כמו בני נגנבה ויש לומר
בנתיים שרגילין לבא אח"כ שגנדי
מסיק ליה אדעתיה בשעת הנדר
וי נדר דמאי היה שאם יבא עליו
אחד מאלו הדברים שיתבטל נדרו
ובדאמרינן גנדרים (דף עז.) רגילין
אפיקודסים לצער נדן אבל נגנבה
אין חורבן נולד דלא שכיח אלא איכסי
לאסוקי אדעתיה בשעת נדרו פ"י
ומרז הכית ולכן גמר ונדר בלבו ככל
ענין שיהיה נודר ואפילו תגנב
בהמתו לפי שסבור בלבו שלא תגנב
ולכן לא פותחין לו בגזלתי זה:

רס סופ"ה ע"ש ר' יוסי אומר כד"ל. דינהוב איסור כימים שנהב צדק הישר
יוס דיו שניהוב איסור שלשים וקיי"ל דכל כד"ל אינו אלא לפדן
אור ומשום הכי קשיא להו מירות מועטות וד' דמתי' מיי"ר כ"ר
יו יוסי כ"ו (ט) דמפרש: א"ר ירמיה מרבי' שאל' בשמ' נטמ' לבית
אמרי בית הלל דתמורה בטעות (ו) ד' דהוי' תמורה דאף על גב
דאגלא' מילתא דלאו שפיר נדר ושא"ל על מירומ' והותר' הוי' א
עיקר מירות: (ח) הכי מילי. דכבר לומר תמורת עולה ואמר
ואמר כ"ו וז' תמורת שלמים אלא לן דהפרישה ושוב קא' אגלא'
מור"ס ה"ו. ממתי' הוי' א"ל אכל לשון וקולמי כ' הוי' עטוס
הקדש אכל אס' תמחין לכך ו"ל הוי' הקדש (י) (אכל מעשר
קו' בים הלל. דלא מהדרי להו מגופיה דמילתא דלימרו להו מה
כבוונה. שאס' תמחין וכל שלשום להחליף וקרתון כבך אינו
יוני אלא כבוונה הוי'ל וכל מעשה שלו אינו אלא כבוונה לכך קא'
ו"ש כוונה וקשיא לרב תמחין: אמר כ"ר שמי. לעולם עטוסו ו"ש
מעשר שאינו קדוש כבוונה קדוש בטעות הקדש כ"ו לא כ"ש: ולא היא.
אינו קדוש אלא כבוונה לדעת בעלים ולא בטעות בעלים אכל ו' מעשר
לא כ"ש מה למעשר שכן אינו כבוונה דאית' להו לבי' דעטוסו ו"ש
למירומ' ומאכל' שנגנבה: אס' עד שלא נגנבה בהמה נזר. אע"פ
בהמתן מי הית' נזר ואמר לאו ה"ו נזיר שאין פותחין לנאס' כנזר:
ואס'

עליוס: (דוקאמן) לא אמרתי לא שבעי הקדש בטעות ולא הקדש כמקסימוס אביו ללא דקאי שפנה (סוכן) בנדיד רואי שחזר ותבעה עניו הלא לבית במסורא אחר המורה בביתא ששאל על הרשיונות (מפתח) ותיקו ללא לבית רואי דקאי אלא עניו לרשיונות מניה בודא אלא הפואו ארמי רמי. מה לפעשר שניר קדש ינו טעמא לאמר מוכר לכו שאלו עניו ביתא חשבוניה ואל עניו מקבלים יואחז כי רמי ויתא אומרים שארבעה וק' קדש וזמאת קדשיתא דמראה ללא יכרענה כי יקיש איש את ביתא דמשפעת עניו וכמעשר וקדש יאמר כי הבמות וארעא רחיק דר שמיים ככרעניו פאטורא חתונה ללא לביתא מנהבא וזמאניה וזמאניה וזמאניה

(א) נראה דל"ל מחצית בנזיר מרובס ליידי ולפיכך אינו קומד רק מהלכת וכו'.